

havde staaet ledige i Aar og Dag. Da det imidlertid syntes, som om Nedgangen havde kulmineret i Aaret 1913, idet der i 1914 kom en større Tilgang af teologiske studerende — i 1913 var Tallet 46, medens man i 1914 kom op paa 73 —, standsede man Arbejdet paa at imødegaa Præstemangelen, idet der nu var Udsigt til, at de teologiske studerendes Tal vilde blive tilstrækkelig stort. I 1918 var de teologiske studerendes Tal 89, og man vilde nu under normale Forhold kunne besætte Præsteembederne heroppe norden for Kongeaaen med de teologiske Kandidater, der haves til Raadighed. Med Sønderjyllands Genforening med Moderlandet for Øje bliver Forholdet imidlertid et andet, idet det, naar Sønderjylland er indlemmet, vil blive umuligt med de Kandidater, man har til Raadighed, at faa alle Præsteembederne heroppe og dernede besat. Der er allerede ikke saa ganske faa Embeder, som staa ledige nede i Sønderjylland, og der vil sandsynligvis, inden Genforeningen er fuldbyrdet, blive endnu flere.

Tiden turde derfor nu være inde til at søge Udveje for at imødegaa den Præstemangel, som kan have Udsigt til at blive ret alvorlig. Den kan imødegaaes paa to Maader: enten ved at nedsætte Embedernes Tal eller ved at øge Ansørgernes Tal. Den første Udvej vil man ogsaa søge frem ad. Der vil blive gjort Forsøg paa at faa Antallet af Embeder reduceret, idet man vil undlade at besætte en Del Kapellanier, ligesom man ogsaa vil søge at slaa Embeder sammen, hvor det lader sig gøre. Selv med en ret betydelig Reduktion af Embedernes Tal vil det imidlertid ikke være muligt at skaffe Ansøgere til alle Embeder efter Genforeningen med Sønderjylland, og derfor maa man se sig om efter en Forøgelse af Ansørgernes Tal.

Det er ganske naturligt, at man her først og fremmest har Opmærksomheden henvendt paa teologiske Kandidater, som har faaet deres Uddannelse ved andre Universiteter end Københavns, og allerførst selvfølgelig paa de teologiske Kandidater, som har taget deres Eksamen ved tyske Universiteter eller tyske Undervisningsanstalter for Præster, idet der jo ogsaa i Fremtiden efter Genforeningen vil være Brug for saadanne til at betjene de tyske Mindretal i Nordslesvig. Endvidere er det ganske naturligt, at man aabner Adgang for Kandidater fra de andre nordiske Universiteter, fra de norske og svenske Universiteter, til at blive ansat som Præster

hernede. Den Vej er man gaaet oppe i Norge; man har der aabnet Adgang for danske teologiske Kandidater, og for nylig er en dansk Præst blevet ansat som Præst deroppe. Det er da kun rimeligt, at vi gør Gengæld og ogsaa aabner Adgang for norske og svenske Teologer til at blive Præster hernede. Ikke, fordi jeg tror, at ret mange vil gaa herned; derimod tror jeg, der kunde være unge Teologer her-nedefra, som kunde faa Lyst til at studere en Tid ved svenske og norske Universiteter, ligesom det ogsaa kunde tænkes, at unge Teologer deroppefra kunde faa Lyst til at studere hernede. Og det vilde da være urimeligt at lægge Hindringer i Vejen for, at de tog deres afsluttende Eksamen ved det Universitet, hvor de havde drevet deres Studier, og for, at de ansattes som Præster i det Land, hvor de ønskede Ansættelse.

Ad den Vej er der dog ikke Sandsynlighed for, at der kan skaffes tilstrækkelig mange Ansøgere til de ledige Præsteembeder hernede. Man maa derfor se sig om efter andre, og dèr er det naturligt, at man først vender sin Opmærksomhed paa dem, der allerede er i præstelig Virksomhed. Dèr standser man da først ved de nuværende Frimenighedspræster indenfor de evangelisk-lutherske Frimenigheder, der har Adgang til at benytte vore Sognekirker. Forslagets anden Bestemmelse gaar da ud paa, at „Præster for evangelisk-lutherske Frimenigheder, der har virket i mindst 5 Aar som Præst for en Frimenighed, som opfylder Betingelserne for at kunne faa Folkekirkens Kirker overladt til Brug i Henhold til Lov 28. September 1918“, skal have Adgang til at blive Sognepræster. Dernæst foreslaar man, at „Personer, der er præsteviede som Præster for danske evangelisk-lutherske Menigheder udenfor Riget, naar de har virket i mindst 5 Aar som saadanne og af vedkommende Biskop findes egnede til at overtage Præsteembeder her i Landet“, ogsaa skal have Adgang. Det vil her ganske særlig sige Præster ovre fra Amerika. Vilkaarene for de danske Menigheder og danske Skoler derovre er i Øjeblikket meget vanskelige, og en hel Del dansk-amerikanske Præster staa for Hjemgaaende. Blandt dem er der overordentlig dygtige Mænd, som vi i høj Grad vilde være tjent med at faa til Præster i den danske Folkekirke. Dernæst foreslaas der, at „Personer, der efter at have aflagt den her anordnede Prøve for Missionærer er præsteviede her, og som efter at have bestaaet Prøven i